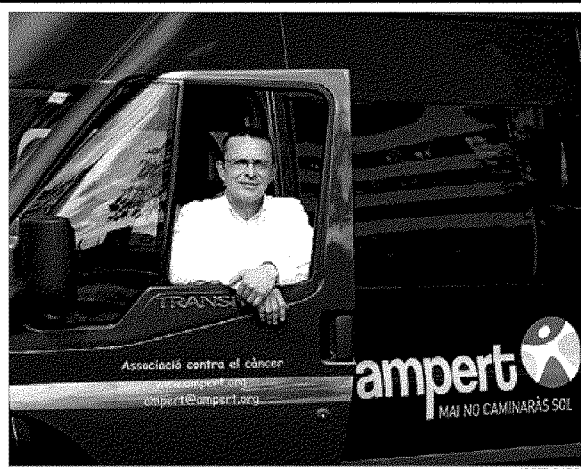

Gent corrent

Joan Ríos

Funcionari. El càncer va matar la seva dona i la seva següent parella. Ell va crear una associació per ajudar els malalts.

«Tinc el doctorat en càncer, per això he pogut muntar això»

JOSEP GARCIA

Mauricio Bernal

-L'origen de tot això, entenc, va ser la malaltia de la seva dona.

-Sí. La meua dona, Amparo Pérez Trotonda, amb qui estava casat des de feia 18 anys, va morir el 2005 de càncer de mama; va lluitar sis anys contra la malaltia. L'hi van diagnosticar, la van operar i li van fer radioteràpia i quimioteràpia, però al cap de dos o tres anys li van dir que el càncer havia fet metastasi als ossos, i després, menys d'un any abans que morís, al fetge; llavors ja va ser terminal. Va morir amb 43 anys.

-Devia patir molt. Vostè, vull dir.

-Va ser tot molt dur, sí, amb l'agreu-jant que les nostres filles eren petites, tenien 14 i 9 anys. Quan va morir l'Amparo jo estava fet una merda, fatal, vaig estar mig any de baixa i

amb assessorament psicològic. Després, a poc a poc, em vaig anar trobant millor, i com que em considero una persona amb iniciativa... En això m'assembla a l'Amparo, per cert. Bé, doncs se'm va acudir fer alguna cosa pels malalts de càncer.

-¿Alguna cosa com què? ¿En què estava pensant?

-Doncs pensava en el més clàssic, muntar una associació per recaptar fons i donar-los a la recerca. Vaig parlar d'això amb la doctora Cati Fallo, de l'Institut Català d'Oncologia, l'oncòloga que havia atès la meua dona, una persona amb qui havíem fet una amistat molt forta, l'hi vaig dir, li vaig explicar els meus plans i ella em va dir que estava molt bé, però que, en fi, ja hi havia moltes associacions dedicades a això; que potser era millor fer alguna cosa més concreta, alguna cosa amb un benefici immediat. Va ser ella la que em va donar la idea del transport.

«Transportem els malalts de l'Alt Penedès que han d'anar a l'Hospitalet a fer radioteràpia»

-El transport de malalts de càncer, ¿no? ¿M'explica de què es tracta, exactament?

-És clar. Miri, aquí, a l'Alt Penedès, el centre de referència de la sanitat pública és l'Hospital Comarcal, que és aquí, a Vilafranca. No obstant, les radioteràpies es fan al Duran i Reynals, és a dir, a l'Institut d'Oncologia. A l'Hospitalet.

-A uns 50 quilòmetres, ¿no?

-Més o menys. El problema del tractament de radioteràpia és que és diari, de dilluns a divendres, i pot durar de 2 a 40 setmanes, amb el que això

suposa per al malalt en viatges i fatiga. Tu ho pots fer pel teu compte, en el teu cotxe, o utilitzar el transport sanitari públic, però aquesta és una modalitat que és freda, impersonal.

-Just el contrari del que vostè volia oferir, sospito.

-Exacte.

-Abans que segueixi: expliqui'm què fa. Com es guanya la vida. Vull saber si queda gaire lluny de tot això.

-Doncs sóc funcionari de Justícia. Secretari judicial en una agrupació de jutjats de pau, en concret.

-O sigui, que no tenia ni idea d'on s'estava ficant.

-Depèn de com es miri. Jo vaig muntar l'associació perquè tenia el doctorat en càncer, imagini-s'ho, sis anys cuidant la meua dona... I no només això. No l'hi he dit, però al cap d'un any, un any i mig que morís l'Amparo, vaig començar a sortir amb una

noia, la Joana. Bé, doncs quan estava amb ella també es va posar malalta, i de càncer, càncer de pell, aquest cop, i també va morir. O sigui, una altra castanya. Quan ja començava a recuperar-me de la primera, pam, una altra vegada.

-¿Quina edat tenia ella?

-Trenta-set.

-Terrible. Enfonsa qualsevol.

-Va ser terrible, sí. De baixa un altre cop, el psicòleg... Vaig deixar de costat l'associació. Una impotència... No entenia la meua mala sort. Crec que gràcies al meu caràcter ho vaig poder superar, i al cap de sis mesos o així vaig tornar a posar-me a treballar. El 2008 vam presentar l'associació a l'ajuntament, i a finals del 2009, gràcies a una convocatòria d'ajudes de La Caixa, a la qual ens vam presentar, vam aconseguir els diners per posar-nos en marxa.

-Ampert, ¿no?

-Ampert. Per Amparo Pérez Trotonda. Un homenatge a la meua dona.

-En aquesta furgoneta hi van els malalts, és clar. Digui'm quina és la diferència amb el transport públic.

-El que li deia. És personalitzat. Tots pateixen la mateixa malaltia i tots van al mateix lloc a rebre radioteràpia. I al Duran i Reynals ens guarden una franja horària, així tot és més ràpid. Crec que l'important és que es creï entre els malalts una complicitat positiva. Cobrim, no sé si ja l'hi he dit, els 27 municipis de la comarca.

-Sí. Una pregunta, ja per acabar.

-¿Sí?

-¿Ha tornat a tenir parella?

-Sí. Es diu Joana. També. ≡

gentecorriente@elperiodico.com